

ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้น ของบริษัทมหาชนจำกัด¹

เจียรไน จุลยพันธ์²

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมาของปัญหา แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัด ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มีปรากฏว่าเริ่มต้นขึ้นโดยมีพัฒนาการควบคู่กันไปในประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป ขณะเดียวกันแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้ปรากฏเด่นชัดเมื่อมีการรับรองสิทธิเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศหลายฉบับ เช่น องค์การสหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ โดย ข้อที่ 12 บัญญัติไว้ความว่า “บุคคลใดจะถูกแทรกแซงตามอำเภอใจในความเป็นส่วนตัว ครอบครัว บ้าน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือไม่ถูกโจมตีต่อเกียรติและชื่อเสียงของตน ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายจากการแทรกแซงหรือการโจมตีดังกล่าว”³ องค์การเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (The Organisation for Economic Co-operation and Development -OECD) ได้ออกแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูล ซึ่งสะท้อนถึงการใช้อุปกรณ์ที่เพิ่มขึ้นในการประมวลผลธุรกรรมทางธุรกิจ⁴

ขณะที่สหภาพยุโรป ได้ออกกฎหมายหลายฉบับที่มีผลบังคับกับประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป ในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอย่างต่อเนื่อง โดยมีฉบับที่มีความสำคัญ อาทิ ในปี ค.ศ. 1981 สหภาพยุโรปได้ตรานุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูล (สนธิสัญญา 108) ซึ่งมีผลทำให้สิทธิความเป็นส่วนตัวมีความจำเป็นทางกฎหมาย⁵ ปี ค.ศ. 1995 มีการประกาศใช้ European Data Protection Directive ซึ่งสะท้อนถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์ใหม่ๆ โดยรวมถึงการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล

¹ บทความนี้ เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัด โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือรองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รอดทอง และคณะกรรมการสอบคือรองศาสตราจารย์ ดร. ปาวีศ เลิศธรรมเทวี และรองศาสตราจารย์พัฒนา เรือนใจดี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (บางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ Information and Technology Services, **History of Privacy Timeline**, [Online], available URL: <https://safecomputing.umich.edu/privacy/history-of-privacy-timeline>. 2022 (September,22).

⁴ ศิริกุล ภูพันธ์ และนคร เสรีรักษ์, **กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล**, (กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ, 2544), หน้า 12.

⁵ Council of Europe portal, **Convention 108 and Protocols**, [Online], available URL: <https://www.coe.int/en/web/data-protection/convention108-and-protocol>, 2022 (September,15).

บุคคลที่ละเอียดอ่อน การให้ความยินยอมและอื่นๆ⁶ ปี ค.ศ. 2002 มีการประกาศใช้คำสั่งความเป็นส่วนตัวและการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ (Directive on Privacy and Electronic Communications) คำสั่งฉบับนี้ มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการของข้อมูลส่วนบุคคล และการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวในภาคส่วนของการติดต่อสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ และต่อมาได้มีการตรา The Privacy and Electronic Communications (EC Directive) Regulation 2011 ซึ่งเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมของ The Privacy and Electronic Communications (EC Directive) Regulation 2003⁷ ในปี 2018 มีการบังคับใช้ระเบียบว่าด้วยการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (GDPR) แทนกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลของสหภาพยุโรปฉบับเดิม โดยวัตถุประสงค์หลักของ GDPR คือการทำให้ประชาชนสามารถควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลของตนได้ และสร้างแนวทางที่ง่ายขึ้นในการควบคุมธุรกิจที่ดำเนินอยู่ในสื่อออนไลน์⁸ นอกจากประเทศสมาชิกของสหภาพยุโรป มีหน้าที่ต้องสร้างกฎหมายภายในของตนเองให้เป็นไปตามข้อกำหนดของสหภาพยุโรปฉบับนี้แล้ว ระเบียบว่าด้วยการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (GDPR) ยังถูกนำมาใช้เป็นต้นแบบในการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของประเทศไทยอีกด้วย

สำหรับแนวคิดที่สำคัญในการศึกษาเรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัด ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว โดยพัฒนาการที่เห็นความชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิความเป็นส่วนตัวมากที่สุดคือ บทความเรื่อง “The Right to Privacy” โดย Samuel D. Warren และ Louis D. Brandeis กล่าวว่า ความก้าวหน้าดังกล่าวนี้ ทำให้มีความจำเป็นต้องให้ความคุ้มครองแก่บุคคล เพราะพัฒนาการของเทคโนโลยีดังกล่าวทำให้เกิดการคุกคามสิทธิประโยชน์ของบุคคลอย่างน่ากลัว⁹ อย่างไรก็ตาม “สิทธิความเป็นส่วนตัว” มีพัฒนาการของนิยามความหมายมาจากคำพิพากษาของศาลว่า เป็นสิทธิที่ปลอดจากการเข้าถือเอาหรือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในเรื่องส่วนตัวของบุคคล และเป็นสิทธิที่จะปลอดจากการเผยแพร่โดยมิชอบ และไม่เป็นที่ปรารถนาของบุคคลนั้น หรือเป็นสิทธิที่จะเป็นอิสระจากการโฆษณาเผยแพร่ถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวที่สาธารณชนไม่มีความเกี่ยวข้องได้ประโยชน์ใน

⁶ European Commission, **Fundamental Right**, [Online], available URL: https://commission.europa.eu/law/law-topic/data-protection/data-protection-eu_en2022 (September,15).

⁷ ภาวะวิ ปุณเสรีพิพัฒน์, มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลบนธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ : ศึกษากรณีการใช้กฎหมายอินเทอร์เน็ต, วารสารนิติศาสตร์ 7, 1(พฤษภาคม 2557) : 168.

⁸ Claravine, **The History of Data Privacy –Resource**, [Online], available URL: <https://www.claravine.com/the-history-of-data-privacy/2022> (September,15).

⁹ บรรเจิด สิงคนดิและคณะ, ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัว (Right to privacy), (รายงานวิจัยเสนอสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2549), หน้า 12.

เรื่องนั้น หรือปลดต่อการก้าวล่วงโดยมิชอบต่อกิจกรรมส่วนตัวที่จะเป็นการทำลายหรือเป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์ทรมานทางจิตใจ ทำให้ได้รับความอับอาย หรือทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงตามความรู้สึกรับของวิญญูชน¹⁰

ส่วนการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวด้านข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ศาลอุทธรณ์ของรัฐมิสซูรีกล่าวไว้ในปี ค.ศ.1911 ว่า “ที่กล่าวกันว่าสิทธิในชีวิตส่วนตัวเป็นสิทธิที่เกิดขึ้นใหม่นั้นยังคลาดเคลื่อนอยู่ เพราะความจริงแล้วสิทธิประการนี้เป็นสิทธิที่เก่าแก่และมีมานานแล้ว เพียงเพิ่งนำมาเรียกชื่อใหม่เท่านั้น กล่าวคือสิทธิในชีวิตความเป็นส่วนตัวที่แผ่รวมอยู่ในชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุขสงบสุข ซึ่งเป็นสิทธิของทุกคนนั่นเอง”¹¹

ตามความเห็นในทางวิชาการทั้งของประเทศไทย และของต่างประเทศ สามารถแยกองค์ประกอบของ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ¹² องค์ประกอบด้านเนื้อหาและองค์ประกอบด้านรูปแบบ องค์ประกอบด้านเนื้อหา ประกอบด้วย (1) ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น ชื่อ ที่อยู่ เพศ อาชีพ (2) ข้อมูลที่บ่งบอกให้รู้ตัวผู้นั้น เช่น รหัส หรือเลขประจำตัว ลักษณะทางกายภาพ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ หรือรหัส DNA หรือสิ่งบ่งชี้อย่างอื่น เช่น e-mail address เป็นต้น (3) ข้อมูลที่เป็นความลับของบุคคล เช่น เชื้อชาติ ประวัติ ทางวินัย ประวัติทางการแพทย์ หรือสุขภาพอนามัย ประวัติทางอาชญากรรม ข้อมูลทางการเงินและหนี้สิน ข้อมูลเชิงทัศนคติของบุคคล เช่น ความเชื่อทางการเมือง การปกครอง การนับถือศาสนา เป็นต้น สำหรับองค์ประกอบด้านรูปแบบ ประกอบด้วย (1) องค์การที่เป็นผู้จัดเก็บและรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งอาจเป็นองค์กรของรัฐหรือเอกชนก็ได้ (2) วิธีการ ช่องทางหรือสื่อ หรือสิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราวข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใดๆ และไม่ว่าจะได้ทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีการอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัด ยังมีปัญหาหลายประการ สรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นมาใช้ประโยชน์ในการจัดทำหนังสือเชิญประชุม บริษัทมหาชนจำกัด มีหน้าที่หลักในการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 หลายประการ หน้าที่ประการหนึ่งคือ กำหนดให้การเรียกประชุมผู้ถือหุ้น แต่การจะเรียกประชุมผู้ถือหุ้นสามัญประจำปี บริษัทมหาชนจำกัดต้องมีรายชื่อของผู้ถือหุ้น

¹⁰ บุรสิทธิ์ ดันตสุทธกุล, “มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหา : ศึกษากรณีการแถลงข่าวต่อสาธารณชน,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต, 2564), หน้า 43.

¹¹ วิรพงษ์ บึงไกร, “การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543), หน้า 14.

¹² สิริลักษณ์ นิตภัทรกุล, “การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2555), หน้า 15-16.

ก่อนจึงจะทำหนังสือเชิญประชุมได้ แต่บริษัทมหาชนจำกัดนั้นมิได้เป็นผู้รวบรวมข้อมูลของผู้ถือหุ้นเอาไว้ เนื่องจากการซื้อขายหลักทรัพย์ของบริษัทมหาชนจำกัด เกิดขึ้นในตลาดหลักทรัพย์ โดยมีศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการให้บริการต่อเนื่องจากการซื้อขายหลักทรัพย์ เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัดเอาไว้ ดังนั้น เมื่อมีความประสงค์จะทำหนังสือเชิญประชุมไปยังผู้ถือหุ้น บริษัทมหาชนจำกัดจึงต้องทำหนังสือไปยังศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด เพื่อขอรายชื่อของผู้ถือหุ้นดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ในการทำหนังสือเชิญประชุมผู้ถือหุ้นมาประชุมสามัญประจำปี ทั้งนี้ รายชื่อและรายละเอียดของการถือหุ้นดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยมาตรา 24 (6) ได้บัญญัติไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่ เป็นการปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด จึงเป็นการรวบรวมข้อมูลตามบทบัญญัติมาตรา 24 (6) อันหมายถึง ศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด ในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลสามารถเปิดเผยข้อมูลแก่บริษัทมหาชนจำกัดได้โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน

ขณะเดียวกัน บริษัทมหาชนจำกัดได้รับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นมาจากศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัดแล้ว จะสามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ไปใช้ได้เฉพาะตามวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งไว้กับศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด เท่านั้น แต่มีข้อพิจารณาว่า ก่อนการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นไปใช้ บริษัทมหาชนจำกัดต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนหรือไม่ เพราะไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดที่กำหนดให้บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับข้อมูลส่วนบุคคลมาจากการเปิดเผยข้อมูลของผู้ควบคุมข้อมูลตามมาตรา 24 (6) ประกอบกับมาตรา 27 วรรคแรก สามารถนำข้อมูลไปใช้โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า เพื่อให้บริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลมาจากศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด ให้สามารถปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 ได้ กรณีที่ได้แจ้งวัตถุประสงค์ของการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นไปใช้นั้นต่อศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปขอความยินยอมจากผู้ถือหุ้นอีก เพราะปัญหาอุปสรรคตามที่ผู้ศึกษาได้กล่าวไปข้างต้น ทั้งนี้ เพื่อให้บริษัทมหาชนจำกัด สามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นมาใช้ประโยชน์ในการทำหนังสือเชิญประชุมได้ โดยไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จึงควรกำหนดให้ บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับข้อมูลส่วนบุคคลจากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หากมีการแจ้งวัตถุประสงค์ในการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นแก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว ก็สมควรนำข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ไปใช้ประโยชน์ได้ตามที่แจ้งโดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลอีก

ปัญหาประการต่อมา ปัญหาเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นในรายงานการประชุมพระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 มาตรา 98 วรรคแรก ได้บัญญัติหน้าที่ของบริษัทมหาชนจำกัดหลาย

ประการ โดยประการหนึ่งคือการจัดการประชุมผู้ถือหุ้นภายใน 4 เดือนนับจากวันสิ้นสุดของรอบปีบัญชีของบริษัท ซึ่งเรียกว่าประชุมสามัญประจำปี เมื่อมีการประชุมผู้ถือหุ้นแล้ว ถึงแม้พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 มิได้กำหนดให้มีการจัดทำรายงานการประชุม แต่บริษัทมหาชนจำกัดต้องจัดทำรายงานการประชุมผู้ถือหุ้น ตามคำแนะนำการจัดทำรายงานการประชุมผู้ถือหุ้นในหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดี สำหรับบริษัทจดทะเบียน ปี 2555 ข้อ 3.1 ซึ่งกำหนดให้บริษัทต้องเปิดโอกาสให้ผู้ถือหุ้นตั้งประเด็น หรือซักถาม และควรบันทึกคำถามคำตอบ และผลการลงคะแนนในแต่ละวาระว่ามีผู้ถือหุ้นเห็นด้วย คัดค้านและงดออกเสียงเป็นอย่างไร หากมีผู้ถือหุ้นรายใดให้ความเห็น หรือมีข้อซักถามในการประชุมผู้ถือหุ้น รายงานการประชุมนั้นต้องระบุข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นรายดังกล่าว เช่น ชื่อ นามสกุล และแจ้งว่าเป็นผู้ถือหุ้น หรือผู้รับมอบฉันทะ รวมถึงความเห็นหรือข้อซักถามของผู้ถือหุ้นรายนั้นไว้ในรายงานการประชุมด้วย รวมถึง แนวปฏิบัติด้านการกำกับดูแลกิจการที่ดี เรื่องการจัดการประชุมผู้ถือหุ้น ฉบับปรับปรุง มกราคม 2564 ได้ให้คำแนะนำว่า การจัดทำรายงานการประชุม ต้องมีรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้ (1) รายชื่อกรรมการที่เข้าประชุม (2) ประเด็นอภิปราย การชี้แจงโดยสรุป (3) คะแนนเสียงที่ลงมติในแต่ละวาระ แบ่งเป็นเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และงดออกเสียง ระบุผู้ถือหุ้นที่ไม่มีสิทธิออกเสียงในแต่ละวาระ (ถ้ามี)

ถึงแม้ แนวปฏิบัติด้านการกำกับดูแลกิจการที่ดี เรื่องการจัดการประชุมผู้ถือหุ้น ฉบับปรับปรุง มกราคม 2564 จะกำหนดให้การจัดทำรายงานการประชุมต้องมีรายละเอียดดังที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น แต่ในทางปฏิบัติการจัดทำรายงานการประชุมจะมีการนำหลักการ ข้อ 3.1 ของหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดี สำหรับบริษัทจดทะเบียน ปี 2555 มาใช้ร่วมด้วย ซึ่งกำหนดให้บริษัทจำกัดมหาชนต้องทำการบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นไว้ในรายงานการประชุมดังที่กล่าวไปข้างต้น จากการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลข้างต้นนี้ บริษัทมหาชนจำกัดจึงถือเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ซึ่งมีหน้าที่ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 อย่างเคร่งครัด อนึ่ง มาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 กำหนดห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่ (6) เป็นการปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล แต่หลักการกำกับดูแลกิจการที่ดีนั้น ไม่ถือว่าเป็นกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลแต่ประการใด ดังนั้น การจัดทำรายงานการประชุมผู้ถือหุ้น ตามคำแนะนำของหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดี สำหรับบริษัทจดทะเบียน ปี 2555 จึงมิใช่เป็นการปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล จึงไม่เข้าข้อยกเว้นที่ไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล

ด้วยเหตุนี้ กรณีที่ผู้ถือหุ้นมีความเห็นหรือมีข้อซักถามในการประชุม ซึ่งในรายงานการประชุมต้องบันทึกข้อมูลดังกล่าวเอาไว้ ถึงแม้จะยินยอมเปิดให้ผู้ถือหุ้นสามารถเข้าร่วมในการประชุมผู้ถือหุ้นผ่านระบบออนไลน์ได้ แต่มักมีการสงวนสิทธิเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น ข้อซักถามในการประชุมผู้ถือหุ้น หากมิได้ให้ความยินยอมในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลไว้ก่อน ก็ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นดังกล่าวในการประชุมได้ แต่ยังคงสามารถใช้สิทธิในการออกเสียงได้ตามปกติ ซึ่งการจำกัดสิทธิเกี่ยวกับการแสดง

ความคิดเห็นหรือการซักถามดังกล่าวนี้ ก็เป็นการลิดรอนสิทธิของผู้ถือหุ้นบางประการเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาในแง่ของบริษัทยักษ์ใหญ่ จำกัด ก็เป็นหน้าที่ของบริษัทยักษ์ใหญ่ จำกัด ในการต้องบันทึกทุกอย่างที่เกิดขึ้นในการประชุมผู้ถือหุ้น บันทึกคำถามคำตอบ ผลการลงคะแนนแต่ละวาระ ผู้ถือหุ้นเห็นด้วยหรือคัดค้านหรือคัดค้านเสีย ถึงแม้ในพระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 จะมีได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับรายงานการประชุมใดๆ ไว้ แต่ข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดทำรายงานการประชุม ปรากฏอยู่ในการกำกับดูแลกิจการที่ดีของบริษัทจดทะเบียน ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามก็อาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของบริษัท และอาจส่งผลกระทบต่อการทำงานหรือการซื้อขายหลักทรัพย์ของบริษัทมหาชนจำกัดตามมา จึงเห็นว่า การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว เป็นการจำเป็น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลสามารถทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลบันทึกไว้ในรายงานการประชุม หากการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นไปตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำกับดูแลกิจการที่ดีด้วย

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูลในการคัดค้านการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อมีการจัดการประชุมสามัญประจำปีขึ้น บริษัทมหาชนจำกัดจะทำการขอความยินยอมในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นก่อนการประชุม และกรณีที่ผู้ถือหุ้นบางรายแสดงความคิดเห็น มีข้อซักถาม และอื่นๆ ในขณะการประชุม ข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ชื่อ นามสกุล ของผู้ถือหุ้นรายนั้นจะปรากฏอยู่ในรายงานการประชุมของบริษัทมหาชนจำกัดด้วย เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 หมวด 7 การประชุมผู้ถือหุ้น ประกอบกับแนวปฏิบัติด้านการกำกับดูแลกิจการที่ดี เรื่องการจัดประชุมผู้ถือหุ้น ฉบับปรับปรุงมกราคม 2564 พบว่า มิได้กล่าวถึงระยะเวลาตามกฎหมายที่บริษัทมหาชนจำกัดต้องทำการเผยแพร่รายงานการประชุมแต่ประการใด ขณะที่ในทางปฏิบัติจะมีการเผยแพร่รายงานการประชุมของทุกปีเอาไว้โดยไม่มีกำหนด ผ่านทางเว็บไซต์ของบริษัท โดยบางบริษัทมีรายงานการประชุมเผยแพร่ย้อนหลังเป็นเวลากว่า 10 ปี เพื่อประโยชน์ให้ผู้ลงทุนที่มีความสนใจอยากจะเข้ามาลงทุนในหุ้นของบริษัทจะสามารถเข้ามาศึกษาข้อมูลของบริษัทย้อนหลังผ่านรายงานการประชุมประจำปี เพื่อประกอบการตัดสินใจพิจารณาการลงทุนได้ หากมีการคัดค้านการให้ความยินยอมในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล อาจส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติตามการกำกับดูแลกิจการที่ดี เรื่องการจัดประชุมผู้ถือหุ้นได้ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของบริษัทมหาชนจำกัด หรือทำให้รายงานการประชุมผู้ถือหุ้นที่ทำการเผยแพร่อยู่ในเว็บไซต์ของบริษัทไม่สมบูรณ์

อย่างไรก็ตาม รายงานการประชุมได้จัดทำขึ้นในทุกปี ดังนั้นหากผู้ถือหุ้นรายหนึ่งรายใดที่มีข้อมูลส่วนบุคคลปรากฏอยู่ในรายงานการประชุมเพิกถอนความยินยอมจากรายงานการประชุมสามัญประจำปีล่าสุด ก็อาจจะส่งผลกระทบต่อทิศทางการดำเนินงานของบริษัท และมติที่ประชุมที่เกิดขึ้นก็อาจได้รับผลกระทบจากการถอนความยินยอมนั้น แต่หากเป็นรายงานประชุมประจำปีที่ย้อนหลังไปหลายๆ ปี ถึงแม้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจะถอนความยินยอม ก็อาจไม่ส่งผลใดๆ ต่อการปฏิบัติตามมติที่ประชุมที่ปรากฏอยู่ในรายงานประชุมดังกล่าว เพราะโดยส่วนใหญ่บริษัทมหาชนจำกัดก็ได้ดำเนินงานตามมติที่ประชุมที่

เกิดขึ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เว้นแต่เป็นโครงการระยะยาวที่อาจยังอยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งหากมีการถอนความยินยอมให้มีการรวบรวมข้อมูลก็อาจส่งผลกระทบต่อการดำเนินการของบริษัทในส่วนนี้ได้

ด้วยเหตุนี้ เพื่อให้เกิดอำนาจตามกฎหมายแก่บริษัทมหาชนจำกัดที่จะเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา 33 (2) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จึงควรกำหนดให้บริษัทมหาชนจำกัด ต้องทำการจัดเก็บและเผยแพร่รายงานการประชุมที่เกิดขึ้นตามบทบัญญัติในหมวด 7 การประชุมผู้ถือหุ้นเอาไว้ เป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี ซึ่งถือว่าเป็นกำหนดระยะเวลาที่สั้นที่สุด ก่อนที่จะมีการจัดการประชุมในครั้งใหม่ และหากพ้นกำหนด 1 ปี ไปแล้ว ต้องพิจารณาว่า ข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในรายงานการประชุมนั้น หากมีการเพิกถอนความยินยอมจะกระทบต่อสาระสำคัญของการปฏิบัติตามรายงานการประชุมดังกล่าวหรือไม่ หากไม่ส่งผลกระทบ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิที่จะขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลลบหรือทำลายหรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของได้ ตามที่ได้บัญญัติรับรองสิทธิไว้ในมาตรา 33 (2) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจในการการตีความและวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่และอำนาจไว้ประการหนึ่งคือ (10) ตีความและวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ จากบทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามข้อนี้ ทำให้มีข้อพิจารณาว่า เมื่อบุคคลหรือนิติบุคคลใดๆ ที่มีหน้าที่ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มีปัญหาเกี่ยวกับการตีความและการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ สามารถยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อให้ตีความและวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด แต่มีข้อพิจารณาว่า การกำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีบทบาทในการตีความและวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้มีความเหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 นั้น คราขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ในลักษณะเดียวกันกับการคุ้มครองผู้บริโภค ต่างกันเพียง เป็นกฎหมายที่ให้การคุ้มครองในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ

ผู้ศึกษาไม่เห็นด้วยกับการให้อำนาจดังกล่าว เพราะถึงแม้มีการตีความการบังคับใช้กฎหมายใดๆ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลเห็นว่า ตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคำสั่งทางปกครอง ก็ต้องมีการนำเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของศาล ซึ่งศาลเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อขัดแย้งใดๆ ที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายอยู่แล้ว โดยศาลอาจไม่นำแนวทางการตีความหรือการวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไปพิจารณา นอกจากนี้ การตีความและวินิจฉัยชี้ขาดของศาลจะถือเป็นบรรทัดฐานในการบังคับใช้กฎหมายต่อไป ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่ต้องให้อำนาจแก่คณะกรรมการ

คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีอำนาจในการตีความและวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ และการให้อำนาจดังกล่าวอาจเกิดความซ้ำซ้อนกับการใช้อำนาจของศาล

จากการศึกษาค้นคว้า ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นของบริษัทมหาชนจำกัด โดยผลจากการศึกษาในประเด็นดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นมาใช้ประโยชน์ในการจัดทำหนังสือเชิญประชุม ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 27 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้

“มาตรา 27 ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา 24 หรือมาตรา 26

บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับข้อมูลส่วนบุคคลมาจากการเปิดเผยตามวรรคหนึ่งสามารถนำข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวไปใช้ได้ โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล แต่ต้องไม่ใช่หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งไว้กับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลในการขอรับข้อมูลส่วนบุคคลนั้น และให้ถือว่า

ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามวรรคหนึ่ง ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องบันทึกการใช้หรือเปิดเผยนั้นไว้ในรายการตามมาตรา 39”

ทั้งนี้ เพื่อให้บริษัทมหาชนจำกัด มีอำนาจนำข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับมาจากตลาดหลักทรัพย์ หรือศูนย์รับฝากหลักทรัพย์มีอำนาจตามความในมาตรา 24(6) ข้างต้นในการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นไปใช้ประโยชน์ในการทำหนังสือเชิญประชุมผู้ถือหุ้นได้ โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน

ปัญหาประการต่อมา ปัญหาเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถือหุ้นในรายงานการประชุม ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยเพิ่ม (7) โดยใช้ถ้อยคำดังต่อไปนี้

มาตรา 24 ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่

(7) เป็นการปฏิบัติตามหลักการกำกับกิจการที่ดี

เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่า ถึงแม้ หลักการกำกับกิจการที่ดีนั้น จะมีได้อยู่ในสถานะเป็นกฎหมาย แต่ก็เข้าช้อยกเว้นที่บริษัทจำกัดมหาชนซึ่งต้องปฏิบัติตามหลักการกำกับกิจการที่ดีนั้น ไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูลในการคัดค้านการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทกฎหมายดังต่อไปนี้

1) ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการเพิ่มเติม มาตรา 108/1 แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้

มาตรา 108/1 ในการประชุมผู้ถือหุ้น ต้องดำเนินการจัดทำรายงานการประชุม และต้องจัดเก็บเอาไว้อย่างน้อยเป็นเวลา 1 ปี

ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดอำนาจในการคัดค้านการใช้สิทธิของผู้ถือหุ้นหากมีความประสงค์ที่จะใช้สิทธิในการขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลดำเนินการลบหรือทำลายหรือทำให้ข้อมูลซึ่งปรากฏอยู่ในรายงานการประชุมฉบับล่าสุด ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของรายงานผู้ถือหุ้นและการดำเนินงานของบริษัทมหาชนจำกัด

2) ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยมีการแก้ไข (2) โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้

มาตรา 33 เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดำเนินการลบหรือทำลาย หรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(1) เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลหมดความจำเป็นในการเก็บรักษาไว้ตามวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

(2) เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลถอนความยินยอมในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่มีอำนาจตามกฎหมาย หรือไม่มีผลผูกพันตามกฎหมายที่จะเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ได้ต่อไป

(3) เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลคัดค้านการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา 32 (1) และผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจปฏิเสธคำขอตามมาตรา 32 (1) (ก) หรือ (ข) ได้ หรือเป็นการคัดค้านตามมาตรา 32 (2)

(4) เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลได้ถูกเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ทั้งนี้ เนื่องจากไม่มีบทกฎหมายใดที่กำหนดให้บริษัทมหาชนจำกัดมีอำนาจในการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้ถือหุ้นไว้ในรายงานการประชุมได้ เนื่องจากรายละเอียดของรายงานการประชุมต้องประกอบด้วยอะไรนั้น กำหนดไว้ใน หลักการกำกับกิจการที่ดี ซึ่งมีใช้กฎหมาย ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเสนอมาตรา 108/1 แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 ว่าในการประชุมผู้ถือหุ้นนั้น บริษัทมหาชนจำกัด ต้องดำเนินการจัดทำรายงานการประชุม และต้องจัดเก็บเอาไว้อย่างน้อยเป็นเวลา 1 ปี ทำให้เป็นข้อผูกพันตามกฎหมายแก่บริษัทมหาชนจำกัดที่ต้องจัดเก็บรายงานการประชุมนั้น ไว้เป็นเวลาหนึ่งปีเป็นอย่างน้อย ภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันจัดทำรายงานการประชุม เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจใช้สิทธิตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เพื่อดอนความยินยอมได้ แต่เมื่อพ้น

กำหนดระยะเวลา หนึ่งปีไปแล้ว หากมีความประสงค์จะถอนความยินยอมในการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล หรือต้องการทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลที่ระบุไว้ในรายงานการประชุมเป็นข้อมูลที่ไม่อาจระบุตัวตนได้ ตาม มาตรา 33 บริษัทจำกัดต้องดำเนินการตามความประสงค์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไข มาตรา 16 (10) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยให้ใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 16 คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้

(10) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ

ทั้งนี้ เพื่อให้อำนาจและหน้าที่ขององค์กรที่ทำหน้าที่ในการคุ้มครองผู้บริโภคในเรื่องการ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล สอดคล้องกับอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นการ ทั่วไป

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

บรรเจิด สิงคนดีและคณะ. **ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็น**

ส่วนตัว (Right to privacy). รายงานวิจัยเสนอสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2549.

บุรสิทธิ์ ตันตสุทธกุล. “มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหา : ศึกษากรณีการแถลงข่าวต่อสาธารณชน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต, 2564.

ภาละวี ปุณเสรีพิพัฒน์. มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลบนธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ : ศึกษากรณีการใช้คุกกีบนอินเทอร์เน็ต. **วารสารนิติศาสตร์** 7, 1(พฤษภาคม 2557) : 168.

วีรพงษ์ บึงไกร. “การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

ศิริกุล ภูพันธ์ และนคร เสรีรักษ์. **กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ, 2544.

สิริลักษณ์ นิตภัทรกุล. “การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2555.

ภาษาต่างประเทศ

Claravine. **The History of Data Privacy –Resource.** [Online], available URL:

<https://www.claravine.com/the-history-of-data-privacy/2022> (September,15).

Council of Europe portal. **Convention 108 and Protocols.** [Online], available URL:

<https://www.coe.int/en/web/data-protection/convention108-and-protocol>, 2022 (September,15).

European Commission. **Fundamental Right.** [Online], available URL:

https://commission.europa.eu/law/law-topic/data-protection/data-protection-eu_en2022 (September,15).

Information and Technology Services. **History of Privacy Timeline.** [Online], available URL:

<https://safecomputing.umich.edu/privacy/history-of-privacy-timeline>. 2022 (September,22).